

Sygn. akt I ACa 502/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 listopada 2013 r.

Sąd Apelacyjny w Szczecinie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSA Edyta Buczkowska-Żuk
Sędziowie:	SSA Agnieszka Sołtyka SSA Eugeniusz Skotarczak (spr.)
Protokolant:	st. sekr. sądowy Beata Waclawik

po rozpoznaniu w dniu 7 listopada 2013 r. na rozprawie w Szczecinie

sprawy z powództwa M. M.

przeciwko Skarbowi Państwa - Jednostce Wojskowej nr (...) w S., Wojewódzkiemu Sztabowi Wojskowemu w S. i Rejonowej Wojskowej Komisji Lekarskiej w S.

o zapłatę

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Okręgowego w Szczecinie

z dnia 23 kwietnia 2013 r., sygn. akt I C 671/11

I. oddala apelację,

II. nie obciąża powoda kosztami zastępstwa procesowego należnymi stronie pozwanej w postępowaniu apelacyjnym,

III. przyznaje radcy prawnemu M. S. od Skarbu Państwa – Sądowi Okręgowemu w Szczecinie wynagrodzenie w kwocie 2.700 zł. (dwa tysiące siedemset złotych) powiększone o należny podatek VAT, tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej powodowi z urzędu.

SSA E. Skotarczak SSA E. Buczkowska-Żuk SSA A. Sołtyka

Sygn. akt I ACa 502/13

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w Szczecinie wyrokiem z dnia 23 kwietnia 2013 r. oddalił powództwo M. M. przeciwko Skarbowi Państwa - Jednostce Wojskowej Nr (...) w S., Wojewódzkiemu Sztabowi Wojskowemu w S., Rejonowej Wojskowej

Komisji Lekarskiej w S. zastępowanym przez Prokuratorię Generalną Skarbu Państwa o zapłatę oraz orzekł o kosztach procesu.

Sąd Okręgowy ustalił, że powód M. M. odbywając zasadniczą służbę wojskową w Jednostce wojskowej Nr (...) w S. w dniu 25 maja 1980 r. uległ wypadkowi zwichnięcia lewego stawu barkowego. W dniu 23 października 1980 r. powód także podczas odbywania zasadniczej służby wojskowej doznał pourazowego zwichnięcia stawu barkowego lewego.

Orzeczeniem Nr (...) z dnia 26 stycznia 1981 r. Rejonowa Wojskowa Komisja Lekarska w S. ustaliła u powoda M. M., że w wyniku wypadku z dnia 23 października 1980 r. doznał on trwałego uszczerbku na zdrowiu w wysokości 8%.

Decyzją Nr (...) z dnia 6 lutego 1981 r. Wojewódzki Sztab Wojskowy w S. przyznał powodowi jednorazowe odszkodowanie pieniężne w wysokości 4.000 zł z tytułu wypadku zaistniałego w dniu 23 października 1980 r.

Następcą prawnym rozformowanej Jednostki Wojskowej Nr (...) w S. jest Jednostka Wojskowa Nr (...) w S..

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B. decyzją z dnia 3 grudnia 2003 r. wznowił wypłatę M. M. renty z tytułu niezdolności do pracy.

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B. decyzją z dnia 4 grudnia 2003 r. wstrzymał wypłatę M. M. renty z tytułu niezdolności do pracy.

Wyrokiem z dnia 21 września 2006 r., w sprawie o sygn. akt VII U 1161/06 Sąd Okręgowy w Bydgoszczy oddalił odwołanie M. M. o rentę z tytułu niezdolności do pracy w związku ze służbą wojskową.

Wyrokiem z dnia 15 lutego 2007 r., w sprawie sygn. akt III AUa 2384/06 Sąd Apelacyjny w Bydgoszczy oddalił apelację M. M. od wyroku Sądu Okręgowego z dnia 21 lutego 2007 r.

Orzeczeniem Nr (...) w sprawie zdolności do czynnej służby wojskowej z dnia 11 kwietnia 2007 r. Terenowa Wojskowa Komisja Lekarska na zarządzenie Wojskowego Komendanta Uzupelnień w B. rozpoznała u M. M.: zwichnięcie nawykowe lewego stawu barkowego ze zmianami zwyrodnieniowymi, okresowy zespół bólowy kręgosłupa na podłożu początkowych zmian zwyrodnieniowych i braki uzębienia. Wobec powyższego stwierdzono niezdolność M. M. do czynnej służby wojskowej w czasie pokoju w związku ze zwichnięciem nawykowym lewego stawu barkowego ze zmianami zwyrodnieniowymi.

Orzeczeniem o zdolności do czynnej służby wojskowej Nr (...) z dnia 28 maja 2007 r. Rejonowa Wojskowa Komisja Lekarska w B. utrzymała w mocy orzeczenie Terenowej Wojskowej Komisji Lekarskiej z dnia 11 kwietnia 2007 r.

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B. ustalił prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy w związku ze służbą wojskową na okres od 17 lipca 2007 r. do 24 listopada 2009 r.

Wyrokiem z dnia 12 grudnia 2007 r., w sprawie o sygn. akt VII U 568/07 Sąd Rejonowy w Bydgoszczy oddalił odwołanie M. M. od decyzji Wojewódzkiego Sztabu Wojskowego w S. z dnia 11 czerwca 2007 r., nr (...).

Wyrokiem z dnia 7 marca 2008 r., w sprawie VII Ua 15/08 Sąd Okręgowy w Bydgoszczy oddalił apelację M. M. od wyroku Sądu Rejonowego w Bydgoszczy z dnia 12 grudnia 2007 r., sygn. akt VII U 568/07.

Wyrokiem z dnia 25 marca 2009 r., w sprawie o sygn. akt VII U 2110/08 Sąd Okręgowy w Bydgoszczy zmienił zaskarżoną decyzję organu rentowego w ten sposób, że przyznał M. M. prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy w związku ze służbą wojskową na okres od 17 lipca 2007 r. do 24 listopada 2009 r.

Orzeczeniem z dnia 26 października 2009 r. Lekarz Orzecznik Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w B. uznał M. M. za częściowo niezdolnego do pracy do dnia 31 października 2011 r.

Sąd Okręgowy uznał, że powództwo M. M. w niniejszej sprawie jako przedawnione w całości podlegało oddaleniu.

W przedmiotowej sprawie powód wywodził swoje żądanie wniósł o zasądzenie od pozwanego kwoty 6.000 zł zwaloryzowanej przez Sąd na podstawie art. 358¹ §3 k.c. wraz z odsetkami za zwłokę od dnia złożenia pozwu do dnia zapłaty tytułem szkody powstałej w 1981 r. oraz o zasądzenie kwoty 70.000 zł tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę w związku ze służbą wojskową, którą powód odbywał w latach 1980 – 1981. Powód zaznaczył, że w trakcie pełnienia służby doznał wypadku i w związku z tym na mocy orzeczenia komisji lekarskiej orzeczono trwałe uszczerbek na jego zdrowiu w 8%.

Sąd wskazał, że nie można zgodzić się z argumentacją strony pozwanej o żądaniu odrzucenia pozwu ze względu na niedopuszczalność drogi sądowej. Zdaniem Sądu przywołany przez pozwanego przepis art. 20 nieobowiązującej już ustawy z dnia 16 grudnia 1972 r. o świadczeniach przysługujących w razie wypadków i chorób pozostających w związku ze służbą wojskową (Dz. U. z dnia 22 grudnia 1972 r. z późn. zm.) nie wyłączał zainteresowanemu uprawnienia do odwołania do właściwego sądu według zasad określonych w przepisach Kodeksu postępowania cywilnego, stosownie do art. 12 ust. 3 tej ustawy, z tym jednak podkreśleniem, że uprawnienie to przysługiwało od 1 lipca 1985 r., to jest od daty wprowadzenia tego uprawnienia. W konsekwencji Sąd uznał, że powód uprawniony był do żądania zapłaty odszkodowania na gruncie przepisów k.p.c., a zatem podstawę prawną roszczenia powoda stanowić mogły właściwe przepisy prawa cywilnego regulujące odpowiedzialność odszkodowawczą Skarbu Państwa. Kwestie te, co do zasady reguluje art. 417 k.c. Możliwość zaś dochodzenia zadośćuczynienia za doznaną krzywdę (cierpienie fizyczne), w związku z bezprawnym dokonaniem uszkodzenia ciała lub rozstroju zdrowia statuuje art. 445 §1 k.c.

Sąd zauważył jednak, że pomiędzy orzekaniem w przedmiotowej sprawie, a datą powstania szkody i zdarzenia, które szkodę tę miało powodować, a na które powołuje się powód, doszło do istotnej zmiany treści art. 417 k.c. Zmienione zostały zasady odpowiedzialności odszkodowawczej Skarbu Państwa w związku z wykonywaniem władzy publicznej. Nowa treść tego przepisu została wprowadzona ustawą z dnia 17 czerwca 2004 r. o zmianie ustawy – Kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2004 r., Nr 162, poz. 1692). Zmiana ta weszła w życie 1 września 2004 r. Jednocześnie stosownie do art. 5 tej ustawy, zmiany w niej wprowadzone nie miały zastosowania do zdarzeń prawnych i stanów prawnych powstałych przed dniem wejścia w życie ustawy. W tym zakresie bowiem stosuje się przepisy art. 417, 419, 420, 4201 k.c. Zatem skoro zdarzenia, z którymi zaistnieniem powód wiąże powstanie szkody są: 23 maja 1980 r. i 23 października 1980 r., to przedmiotową sprawę rozstrzygać należy w oparciu o treść art. 417 k.c. w brzmieniu sprzed nowelizacji.

Sąd wskazał, że powyższe stwierdzenie nie usuwa wszelkich wątpliwości związanych z ustaleniem treści normy mającej zastosowanie w niniejszej sprawie. Podniósł mianowicie, że zasady odpowiedzialności władzy publicznej zostały ukształtowane bezpośrednio w Konstytucji (art. 77 ust. 1) i w konsekwencji mimo niezmienionego brzmienia art. 417 k.c., jego treść normatywna uległa zmianie. W tym kontekście należało mieć na uwadze wyroki Trybunału Konstytucyjnego z 4 grudnia 2001 r. (sygn. SK 18/00) oraz z 23 września 2003 r. (K 20/02). Pierwszy z tych wyroków (wyrok interpretacyjny) określił nową treść normatywną art. 417 §1 k.c., wskazując, iż przepis ten jest zgodny z Konstytucją o ile odpowiedzialność Skarbu Państwa jest oparta o przesłankę bezprawności funkcjonariusza (działanie funkcjonariusza niezgodne z prawem), a nie, jak dotychczas o winę funkcjonariusza państwowego. Drugi z nich, co ma istotne znaczenie w niniejszej sprawie, określił punkt początkowy obowiązywania nowych reguł odpowiedzialności odszkodowawczej, ustalając, iż jest to moment wejścia w życie nowej Konstytucji, tj. 17 października 1997 r. Zatem rozstrzygając o odpowiedzialności Skarbu Państwa w przedmiotowej sprawie należało mieć na względzie zmienioną treść normatywną tego przepisu, wynikającą z wyroku interpretacyjnego Trybunału Konstytucyjnego.

Zgodnie z treścią art. 417 §1 k.c. w brzmieniu sprzed 1 września 2004 r., Skarb Państwa ponosi odpowiedzialność za szkodę wyrządzoną przez funkcjonariusza państwowego przy wykonywaniu powierzonej mu czynności. Definicja pojęcia „funkcjonariusz państwowy” na użytek odpowiedzialności odszkodowawczej Skarbu Państwa zawarta została §2 w/w przepisu, zgodnie z którym funkcjonariuszami państwowymi w rozumieniu niniejszego tytułu są pracownicy organów władzy, administracji lub gospodarki państwowej. Za funkcjonariuszy państwowych uważa się również osoby działające na zlecenie tych organów, osoby powołane z wyboru, sędziów i prokuratorów oraz żołnierzy sił zbrojnych.

Przenosząc powyższe na grunt okoliczności sprawy, nie budziło wątpliwości sądu, że powód M. M. odbywając zasadniczą służbę wojskową w Jednostce Wojskowej Nr (...) w S. w dniu 25 maja 1980 r. uległ wypadkowi zwichnięcia lewego stawu barkowego i dniu 23 października 1980 r. także podczas odbywania zasadniczej służby wojskowej powód doznał pourazowego zwichnięcia stawu barkowego lewego.

Nie jest również sporne, iż orzeczeniem Nr (...) z dnia 26 stycznia 1981 r. Rejonowa Wojskowa Komisja Lekarska w S. ustaliła u powoda M. M., że w wyniku wypadku z dnia 23 października 1980 r. doznał trwałego uszczerbku na zdrowiu w wysokości 8%, a decyzją Nr (...) z dnia 6 lutego 1981 r. Wojewódzki Sztab Wojskowy w S. przyznał powodowi jednorazowe odszkodowanie pieniężne w wysokości 4.000 zł z tytułu wypadku zaistniałego w dniu 23 października 1980 r.

Zdaniem Sądu bezspornym na gruncie niniejszej sprawy był również fakt, iż powód M. M. wielokrotnie wszczywał postępowania z zakresu ubezpieczeń społecznych.

Jednakże Sąd przy rozstrzygnięciu przedmiotowej sprawy Sąd w pełni podzielił stanowisko pozwanego dotyczącego przedawnienia roszczenia powoda. Zgodnie z treścią art. 442 §1 k.c. w brzmieniu obowiązującym w chwili przedmiotowego zdarzenia roszczenie o naprawienie szkody wyrządzonej czynem niedozwolonym ulega przedawnieniu z upływem lat trzech od dnia, w którym poszkodowany dowiedział się o szkodzie i o osobie obowiązanej do jej naprawienia. Jednakże w każdym wypadku roszczenie przedawnia się z upływem lat dziesięciu od dnia, w którym nastąpiło zdarzenie wyrządzające szkodę.

Przenosząc te rozważania prawne na grunt niniejszej sprawy Sąd wskazał, że w orzecznictwie powszechnie przyjęty jest pogląd, iż przesłanka wiadomości o szkodzie zostaje spełniona już w tej chwili, w której poszkodowany wie o istnieniu szkody w ogóle, gdy ma świadomość faktu powstania szkody (vide - wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 stycznia 2005 r., II CK 358/2004, niepubl.).

W ocenie Sądu ze względu na przebieg całego zdarzenia strona powodowa uzyskała wiadomość o wystąpieniu szkody już w dniu 25 maja 1980 r. co do pierwszego wypadku i w dniu 23 października 1980 r. w zakresie drugiego zdarzenia.

W związku z powyższym, zdaniem Sądu, do przedawnienia roszczenia powoda doszło w dniach 25 maja 1980 i 23 października 1983 r., to jest po upływie trzech lat od wypadków (jeśli przyjąć rozdzielne traktowanie tych zdarzeń). Zdaniem Sądu M. M. od początku miał wiadomość o osobie odpowiedzialnej za przedmiotowy delikt ze względu na miejsce, w którym ono nastąpiło.

W ocenie Sądu wytoczenie powództwa przed tut. Sądem Okręgowym w Szczecinie przeciwko Skarbowi Państwa reprezentowanemu przez Jednostkę Wojskową nr (...) w S., Wojewódzki Sztab Wojskowy w S. i Rejonową Wojskową Komisję Lekarską w S. nie znajdowało żadnego uzasadnienia, zarówno faktycznego, jak i prawnego.

Przechodząc następnie do rozważań dotyczących podniesionego przez powoda żądania nieuwzględnienia zarzutu przedawnienia w związku z naruszeniem zasad współżycia społecznego Sąd wskazał, że klauzule generalne ujęte w art. 5 k.c. wyrażają idee słuszności w prawie i wolności ludzi oraz odwołują się do powszechnie uznawanych wartości w kulturze naszego społeczeństwa. Na treść zasad współżycia społecznego składają się elementy etyczne i socjologiczne kształtowane przez oceny moralne i społeczne stanowiące uzupełnienie porządku prawnego, przez co, można przyjąć, że przez zasady współżycia społecznego należy rozumieć podstawowe zasady etycznego i uczciwego postępowania zasady współżycia społecznego, które mają chronić przede wszystkim pewne wartości moralne.

Strona powodowa wskazała, iż zastosowanie art. 5 k.c. uzasadniony jest brakiem wykształcenia prawniczego powoda i jego zaufaniem do organów państwa, w szczególności po roku 1989 r., kiedy to można mówić o demokratycznym państwie prawa. Zdaniem Sądu zarzut przedawnienia nie może być uznane za sprzeczny z zasadami współżycia społecznego na gruncie art. 5 k.c. W ocenie Sądu sytuacja osobista powoda nie przemawia za nieuwzględnieniem zarzutu przedawnienia, a w przedmiotowej sprawie nie wystąpiły żadne szczególne okoliczności przemawiających za uwzględnieniem art. 5 k.c. W konsekwencji Sąd nie znalazł podstawy do nieuwzględnienia zarzutu pozwanego i nie

zastosował niniejszego przepisu, który stanowi, iż nie można czynić ze swego prawa użytku, który by był sprzeczny ze społeczno-gospodarczym przeznaczeniem tego prawa lub z zasadami współżycia społecznego. Takie działanie lub zaniechanie uprawnionego nie jest uważane za wykonywanie prawa i nie korzysta z ochrony.

Mając powyższe na uwadze, Sąd uznając powództwo M. M. za przedawnione w całości je oddalił.

Dokonując ustaleń w tej materii Sąd oparł się przede wszystkim na zgromadzonej w sprawie dokumentacji, które Sąd uznał za w pełni wiarygodne jako dokumenty, których autentyczności żadna ze stron nie kwestionowała.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 §1 k.p.c.

Apelację od tego wyroku wniósł powód.

Zaskarżył go w całości i zarzucił mu naruszenie prawa materialnego poprzez niewłaściwe zastosowanie art. 5 k.c. w związku z art. 117 §1 k.c. i 422 §1 k.c.

Wskazując na powyższe zarzuty wniósł o:

1. zmianę zaskarżonego wyroku i zasądzenie od pozwanego Skarbu Państwa na rzecz powoda kwoty 70.000 zł tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę oraz kwoty odszkodowania w wysokości 6.000 zł (wg wartości pieniądza w 1981 r.) zwaloryzowanej na zasadzie art. 358¹ §3 k.c. wraz z odsetkami za zwłokę od dnia złożenia pozwu do dnia zapłaty, tytułem szkody powstałej w 1981 r.,

ewentualnie:

2. uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

W uzasadnieniu podniósł, że w niniejszej sprawie zachodzą wyjątkowe okoliczności, które powodują, że podniesienie zarzutu przedawnienia powinno być uznane za nadużycie prawa.

W odpowiedzi na apelację pozwany Skarb Państwa wniósł o jej oddalenie oraz zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów postępowania apelacyjnego.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja powoda jest bezzasadna.

Sąd odwoławczy w całości podziela ustalenia i rozważania sądu I instancji i w związku z tym nie znajduje podstaw do ich powielania.

Powód w apelacji zarzuca sądowi I instancji naruszenie art. 117 §1 k.c. i art. 442 §1 k.c. Zarzutu tego jednak w żaden sposób nie uzasadnia.

Z uzasadnienia apelacji wynika natomiast jednoznacznie, że powód nie kwestionuje prawidłowości ustalenia przez sąd I instancji, że roszczenie powoda jest przedawnione (art. 117 §1 k.c. i art. 442 §1 k.c.), a zarzuca jedynie, że przedawnienie to nie powinno być uwzględnione ze względu na zasady współżycia społecznego (art. 5 k.c.).

Powód odbywał zasadniczą służbę wojskową w okresie od 15.04.1979 r. do 5.02.1981 r. (k. 27).

Zdarzenia z którymi powód wiąże odpowiedzialność pozwanego Skarbu Państwa miały miejsce w czasie jej odbywania w dniu 25 maja 1980 r. i 23 października 1980 r.

Zgodnie z brzmieniem art. 442 §1 k.c. w brzmieniu obowiązującym w dacie powyższych zdarzeń trzyletni termin przedawnienia upłynął powodowi odpowiednio w dniu 25 maja 1980 r. i 23 października 1980 r.

Sąd odwoławczy podziela stanowisko sądu I instancji, że powód od daty tych zdarzeń miał świadomość o osobie odpowiedzialnej za przedmiotowe delikty ze względu na miejsce, w którym one nastąpiły (jednostka wojskowa).

O ile można byłoby zgodzić się ze stanowiskiem powoda, że dochodzenie roszczeń z tytułu wypadków w okresie, gdy odbywał on służbę wojskową (do lutego 1981 r.) mogłoby się dla niego wiązać z swoistymi utrudnieniami w jej odbywaniu, to nie sposób uznać, że ze stosownym powództwem nie mógł wystąpić po jej odbyciu już w 1981 roku, a mógł z nim wystąpić do 1983 roku.

Powoływanie się na niedemokratyczne zasady funkcjonowania Państwa do 1989 roku jest ze strony skarżącego w sprawie niniejszej nadużyciem.

Przyjęcie powyższej argumentacji powoda musiałoby prowadzić do przyjęcia, że do 1989 roku nie można było wnieść powództwa przeciwko Skarbowi Państwa, co byłoby oczywiście nieprawdziwe.

Samo istnienie państwa niedemokratycznego do 1989 r. nie może niejako automatycznie potraktować jako przesłanki wyłączającej niemożność dochodzenia prawa. Powód winien wykazać (czego nie uczynił), że w konkretnej sytuacji nie mógł uzyskać skutecznej ochrony swoich praw przed sądami.

Należy zatem przyjąć, że powód w żaden racjonalny sposób nie wykazał z jakich przyczyn nie wytoczył powództwa w okresie, gdy roszczenie jego było nieprzedawnione.

Do nieuwzględnienia zarzutu przedawnienia zgodnie z jednolitym stanowiskiem doktryny i orzecznictwa może nastąpić tylko w zupełnie wyjątkowych, drastycznych sytuacjach, a warunkiem niezbędnym dopuszczalności zastosowania konstrukcji nadużycia prawa podmiotowego jest sprzeczne z zasadami współzycia społecznego postępowanie dłużnika (pозwanego), który swoim zachowaniem przede wszystkim zawinionym i umyślnym doprowadził do niewytoczenia przez wierzyciela powództwa.

Powód w żaden sposób nie wykazał, by do niemożności wytoczenia powództwa doszło z celowego, zawinionego postępowania pozwanego, a to jego, zgodnie z art. 6 k.c., obciążał obowiązek wykazania tych okoliczności.

Nadto wskazać należy, że generalnie nieuwzględnienie zarzutu przedawnienia ze względu na zasady przewidziane w art. 5 k.c. może wystąpić przy nieznacznym przekroczeniu terminu przedawnienia.

Powód wytoczył tymczasem powództwo po upływie 8 lat od daty końcowej do wniesienia jego w terminie nieprzedawnionym (1983 r.).

Powoływane przez apelującego stanowisko wyrażone w postanowieniu Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 29 czerwca 2000 r. dotyczy uregulowań zawartych w kodeksie postępowania karnego i dotyczy kwestii związanych z odszkodowaniem za niesłuszne skazanie, tymczasowe aresztowanie lub zatrzymanie, nie dotyczy więc istoty niniejszego postępowania, a ponadto nawet na gruncie prawa karnego jest stanowiskiem odosobnionym.

W tej sytuacji Sąd Apelacyjny mając apelację powoda za bezzasadną oddalił ją na podstawie art. 385 k.p.c.

Sąd nie obciążył powoda kosztami postępowania apelacyjnego na podstawie art. 102 k.p.c., mając na uwadze trudną sytuację materialną powoda (k. 5, 60), subiektywną zasadność o zasadności swoich roszczeń, którą uzasadnia częściowo stanowisko pozwanego.

Skoro pozwany podniósł zarzut przedawnienia roszczenia, to tym samym przyznał, że roszczenie powoda jest zasadne chociażby co do zasady (jest zobowiązaniem naturalnym), a nie może być uwzględnione ze względu na jego przedawnienie.

Orzeczenie o kosztach pełnomocnika z urzędu Sąd oparł na podstawie art. 22³ ustawy z dnia 6 lipca 2002 r. o radcach prawnych (Dz.U. z 2002 r., nr 123, poz. 1126 ze zm.) oraz §6 pkt 6 i §12 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia Ministra

Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynność radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz.U. nr 163, poz. 1349 ze zm.).

E. Skotarczak E. Buczkowska-Żuk A. Sołtyka